

[AM2022.10.12H2]

Højesterets KENDELSE - 12. oktober 2022 - 46/2022

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Vibeke Rønne, Michael Rekling, Hanne Schmidt, Kurt Rasmussen og Søren Højgaard Mørup.

Anklagemyndigheden mod *Kærende*, (advokat Steen Leonhardt Frederiksen)

I tidligere instans er afsagt kendelse af Østre Landsrets 19. afdeling den 18. februar 2022 (S-3641-21).

Påstande

Kærende har nedlagt påstand om, at anklagemyndighedens begæring om fortsat varetægtsfængsling ikke burde være taget til følge som sket ved landsrettens kendelse.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Det fremgår af sagen, at *Kærende*, der er statsborger i Libyen, indrejste i Danmark i 2014. Han er tidligere straffet bl.a. i 2018 med fængsel i ni måneder, i 2019 med fængsel i 50 dage og i september 2021 med fængsel i ti måneder. Ved dommene blev han udvist med indrejseforbud i 6 år.

Det fremgår endvidere, at de libyske myndigheder i efteråret 2019 var indstillet på at udstede et rejsedokument til *Kærende*, og at han kunne udsendes til Libyen via Istanbul. Det fremgår dog også, at det ifølge den libyske ambassade i Danmark var meget risikabelt at udsende *Kærende* til Libyen på dette tidspunkt på grund af uroligheder i landet. I foråret 2020 vurderede Nordsjællands Politi, at det ikke var muligt at udsende *Kærende* til Libyen, dels på grund af situationen i Libyen, dels på grund af covid-19-situationen.

Den 28. oktober 2021 blev *Kærende* anholdt og sigtet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og efterfølgende varetægtsfængslet. Ved Københavns Byrets dom af 29. november 2021 blev han idømt fængsel i 4 måneder og udvist med indrejseforbud i 6 år. Byretten afsagde samtidig kendelse om, at han skulle forblive varetægtsfængslet under eventuel anke, eller indtil straffuldbyrdelse kunne iværksættes, jf. retsplejelovens § 769, stk. 1, jf. § 762, stk. 1, nr. 1 og 2. Både *Kærende* og anklagemyndigheden ankede dommen.

Anklagemyndigheden anmodede landsretten om, at *Kærende* skulle forblive varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 3 (nu stk. 4), jf. § 762, stk. 1, nr. 1 og 2, men ændrede senere anmodningen til, at varetægtsfængslingen skulle ske i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 3 (nu stk. 4), jf. hjemrejselovens §

14, stk. 1, nr. 1. Anklagemyndigheden henviste til, at der som påpeget af *Kærendes* forsvarer ville opstå et proportionalitetsproblem ved fortsat fængsling på det hidtidige grundlag, idet hovedforhandlingen i landsretten nu var berammet til den 4. marts 2022. Anklagemyndigheden anmodede om, at fængslingen blev opretholdt, indtil der var afsagt dom i sagen, jf. retsplejelovens § 769, stk. 3 (nu stk. 4), jf. § 767, stk. 2.

Den 21. januar 2022 afsagde landsretten kendelse om, at *Kærende* skulle være varetægtsfængslet under anken, indtil der var afsagt dom i sagen, under henvisning til retsplejelovens § 767, stk. 2, og hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”Efter udfaldet af sagen i byretten er der begrundet mistanke om, at *Kærende* er skyldig i den rejste tiltale.

Kærende er senest ved Københavns Byrets dom af 20. september 2021 udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Han kan derfor ikke anses for at have fast bopæl i Danmark.

Under hensyn til det oplyste om tiltaltes forhold, herunder hans manglende tilknytning til Danmark, er der bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse under ankesagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes. Betingelserne for varetægtsfængsling efter hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, findes herefter opfyldt.

Da tidspunktet for hovedforhandlingen er fastsat til den 4. marts 2022, og da en proportionalitetsvurdering frem til denne dato ikke vil være til hinder for fortsat fængsling, skal varetægtsfængslingen fortsætte, indtil der er afsagt dom i sagen, jf. retsplejelovens § 767, stk. 2.

...”

Den 4. februar 2022 meddelte anklagemyndigheden, at *Kærende* havde frafaldet sin anke, og at anklagemyndigheden frafaldt sin kontraanke. I meddelelsen begærede anklagemyndigheden *Kærende* fortsat varetægtsfængslet til fuldbyrdelse kunne ske. På forespørgsel fra *Kærendes* forsvarer præciserede anklagemyndigheden, at grundlaget for begæringen var retsplejelovens § 769, stk. 1, jf. hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1. *Kærende* protesterede mod fortsat varetægtsfængsling under henvisning til, at der løbende havde været afgørende udsendeshindringer, og at der ikke var udsigt til, at *Kærende* kunne udsendes inden for rimelig tid. Han bemærkede desuden, at der efter hjemrejselovens § 14, stk. 3, 2. pkt., skulle fastsættes en frist, hvis anklagemyndighedens begæring blev taget til følge.

Den 18. februar 2022 afsagde landsretten kendelse om fortsat varetægtsfængsling. Af retsbogen fra samme dato fremgår bl.a.:

”Ingen var mødt eller indkaldt.

Der fremlagdes ankemeddelelse med anklageskrift af 22. december 2021 fra Statsadvokaten i København, domfældtes ankefrafald af 3. februar 2022, anklagemyndighedens frafald af kontraanken af 4. februar 2022 samt anmodning om fortsat varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 1, jf. hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, indtil fuldbyrdelse kan iværksættes.

Der fremlagdes endvidere mail af 17. februar 2022 fra den beskikkede forsvarer, advokat Steen Leonhardt Frederiksen, hvoraf fremgår, at der protesteres mod fortsat fængsling.

Ved Københavns Byrets dom af 29. november 2021 blev *Kærende*, der har været frihedsberøvet fra den 28. oktober 2021 for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 3, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, stk. 2, jf. bilag 1, liste B, nr. 66, idømt fængsel i 4 måneder samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Retten traf samtidig bestemmelse om, at den pågældende under eventuel appel, eller indtil fuldbyrdelse af straffen kan iværksættes, skal forblive varetægtsfængslet.

Det fremgår endvidere af sagen, at *Kærende* flere gange tidligere er straffet og udvist af Danmark, senest ved Københavns Byrets dom af 20. september 2021.

Hovedforhandling er berammet til den 4. marts 2022.

Der afsagdes sålydende

kendelse:

Ved landsrettens kendelse af 21. januar 2022 blev det bestemt, at *Kærende* i medfør af hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, jf. retsplejelovens § 767, stk. 2, skulle være varetægtsfængslet under anken, indtil der var afsagt dom i sagen.

Under hensyn til det oplyste om *Kærendes* personlige forhold, herunder hans manglende tilknytning til Danmark, er der bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre hans tilstedeværelse, indtil bestemmelsen om udvisning kan fuldbyrdes. Betingelserne for varetægtsfængsling efter hjemrejselovens § 14, stk.1, nr. 1, er derfor opfyldt.

Da anken nu er hævet, og idet en proportionalitetsvurdering ikke på nuværende tidspunkt vil være til hinder for fortsat fængsling, indtil fuldbyrdelse kan iværksættes,

bestemmes:

Kærende skal varetægtsfængsles, indtil fuldbyrdelse kan iværksættes.

...

Retten hævede ankesagen.

Sagen sluttet.”

Den 25. februar 2022 behandlede Københavns Byret spørgsmålet om fortsat varetægtsfængsling i medfør af hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1. Det fremgår, at anklagemyndigheden begærede fristen for *Kærendes* fortsatte varetægtsfængsling fastsat til 17 dage, jf. hjemrejselovens § 14, stk. 3, at *Kærende*, der var fremstillet i forbindelse med retsmødet, var indforstået hermed, og at retten tog begæringen til følge. Varetægtsfængslingen er siden forlænget flere gange, efter det oplyste senest til den 5. september 2022.

Retsgrundlag

Hjemrejselovens § 14, stk. 1 og 3, er sålydende:

”§ 14. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil den pågældende kan udsendes som følge af en eventuel beslutning om udvisning, og når mindst en af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Udlændingen har ikke fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning ved dom.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

...

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde, når denne træder i stedet herfor og alene er iværksat med henblik på udsendelse som følge af beslutning ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.”

Af lovforslagets bemærkninger til hjemrejselovens § 14 (Folketingstidende 2020-21, tillæg A, lovforslag nr. L 203, s. 159-161) fremgår bl.a., at reglerne i hjemrejselovens § 14, stk. 1 og 3, er en videreførelse af gældende ret i udlændingelovens § 35, stk. 1 og 3, der blev ophævet ved hjemrejselovens ikrafttræden.

Den nu ophævede § 35, stk. 3, i udlændingeloven blev indsat ved lov nr. 425 af 31. maj 2000. Af bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslaget (Folketingstidende 1999-2000, tillæg A, lovforslag nr. L 264, s. 7394-7395) fremgår bl.a.:

”Det foreslås i § 35, stk. 2, 1. pkt., at retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, i øvrigt finder anvendelse ved varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35.

Dette antages allerede at gælde i dag, hvor udlændingelovens § 35 efter sine forarbejder må forstås som en særlig fængslingshjemmel som supplement til retsplejelovens regler, jf. betænkning nr. 968/82, side 64. Henvielsen til retsplejelovens regler i den foreslåede bestemmelse omfatter ikke blot bestemmelserne om varetægtsfængsling i retsplejelovens kapitel 70, men også de relevante bestemmelser i retsplejelovens øvrige kapitler, herunder bestemmelserne i kapitel 62 og 63 om rettens stedlige og saglige kompetence, bestemmelsen i § 731, stk. 1, litra a, om advokatbeskikkelse, og bestemmelserne i kapitel 85 om kæremål. Henvielsen omfatter også retsplejelovens bestemmelser om foranstaltninger, der fastsættes i medfør af retsplejelovens § 765 til at træde i stedet for varetægtsfængsling.

Den foreslåede angivelse i § 35, stk. 2, 1. pkt., af, at retsplejelovens regler i øvrigt finder anvendelse, er foretaget for herved at markere, at retsplejelovens regler ikke finder anvendelse, i det omfang betingelserne i udlændingelovens § 35 er et supplement til retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling. Der påtænkes med den foreslåede bestemmelse ingen ændringer i anvendelsen af udlændingelovens § 35 og ingen ændringer i den processuelle behandling af sagerne herom.

Af retssikkerhedsmæssige hensyn foreslås det i § 35, stk. 2, 2. pkt., at der altid fastsættes en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Herved undgås, at udlændinge i disse situationer varetægtsfængsles uden frist, indtil udvisningen kan fuldbyrdes.

Den foreslåede bestemmelse i § 35, stk. 2, 2. pkt., omfatter situationer, hvor udlændingen idømmes betinget dom, eller hvor straffen anses for udstået med varetægtsfængslingen, og hvor der umiddelbart fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom vil kunne være behov for iværksættelse af varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 med henblik på fuldbyrdelse af udvisning efter dommen. Bestemmelsen omfatter også situationer, hvor fuldbyrdelse af udvisning ved endelig dom først kommer på tale efter udstået strafafsoning. Bestemmelsen omfatter ikke situationer, hvor varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 iværksettes med henblik på at sikre udlændingens tilstedeværelse under appel af anket dom eller med henblik på at sikre udlændingens tilstedeværelse ved modtaget eller endelig dom indtil afsoning af straffen. Udbeder domfældte sig betænkningstid med henblik på anke, vil der heller ikke skulle fastsættes en frist for eventuel varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35. Viser det sig efterfølgende, at dommen ikke ankes, eller at anken frafalder, og har udlændingen fået en betinget dom eller en dom, hvor straffen anses for udstået med strafafsoningen, vil spørgsmålet om fortsat varetægtsfængsling i medfør af principperne i retsplejelovens § 769, stk. 2, på ny skulle forelægges for retten med henblik på, at retten i denne forbindelse fastsætter en frist for eventuel fortsat varetægtsfængsling.

Den foreslåede bestemmelse i § 35, stk. 2, 2. pkt., supplerer de gældende bestemmelser i retsplejeloven om, i hvilke situationer der skal fastsættes en frist for varetægtsfængsling. Efter retsplejelovens § 767, stk. 1, jf. § 769, stk. 1, fastsættes der således en frist for varetægtsfængsling indtil sagens afgørelse i retten. Efter retsplejelovens § 769, stk. 2, fastsættes der endvidere en frist for varetægtsfængsling af den overordnede ret, hvortil den afgørelse, der er truffet i sagen, indbringes, og som under henvisning til den underordnede rets afgørelse om varetægtsfængsling har fået spørgsmålet herom forelagt. Disse bestemmelser finder også anvendelse ved varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, jf. den foreslåede bestemmelse i § 35, stk. 2, 1. pkt.

Fristen efter § 35, stk. 2, 2. pkt. vil i givet fald skulle fastsættes i overensstemmelse med retsplejelovens § 767, stk. 1, 2. og 3. pkt., og vil således i givet fald skulle være på højst fire uger ad gangen.

Den foreslåede bestemmelse i § 35, stk. 2, 3. pkt., indebærer, at fristen efter § 35, stk. 2, 2. pkt. uanset, hvilken ret der har afsagt den endelige dom fastsættes af byretten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.”

Anbringender

Kærende har anført navnlig, at han den 15. januar 2022 havde været varetægtsfængslet i 80 dage svarende til 2/3 af den idømte straf på fængsel i fire måneder. Fortsat fængsling kunne derfor alene ske, hvis betingelserne for fængsling efter hjemrejselovens § 14 var opfyldt, idet opretholdelse af fængslingen ellers ville indebære en tilsidesættelse af Kriminalforsorgens kompetence efter straffelovens § 38 til at tage stilling til spørgsmålet om prøveløsladelse.

Det er efter bestemmelsens ordlyd og formål en afgørende forudsætning for fængsling efter hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, at der rent faktisk er mulighed for udsendelse inden for rimelig tid. Det påhviler anklagemyndigheden at sandsynliggøre dette allerede første gang, der skal træffes beslutning om fængsling efter § 14, stk. 1, nr. 1. Da landsretten traf afgørelse den 18. februar 2022, havde anklagemyndigheden ydermere haft fire uger, efter at fængslingsgrundlaget ved afgørelsen den 21. januar 2022 var ændret til § 14, stk. 1, nr. 1, til at fremskaffe oplysninger om udsigten til hjemsendelse. Da der tidligere havde været foretaget fejlslagne forsøg på udsendelse af ham, og da der ikke blev fremlagt nye oplysninger, var betingelserne for varetægtsfængsling ikke opfyldt. Hvis der ikke er mulighed for udsendelse inden for rimelig tid, er fængsling også i strid med et krav om proportionalitet.

Landsrettens kendelse lider herudover af en mangel som følge af, at han ikke i medfør af princippet i retsplejelovens § 764, stk. 2, fik adgang til at være til stede og udtale sig ved ændringen af fængslingsgrundlaget i landsrettens kendelse af 21. januar 2022. Da denne mangel ikke er blevet repareret ved landsrettens kendelse af 18. februar 2022, lider også denne kendelse af en mangel. Dermed er der tilsidesat en retssikkerhedsgaranti for ham. Ankesagen var bortfaldet, da landsretten traf afgørelse, og landsrettens afgørelse kan derfor ikke anses for truffet efter retsplejelovens § 769, stk. 4, evt. jf. stk. 1, som anført af anklagemyndigheden.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at betingelserne for varetægtsfængsling efter hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, var opfyldt. Landsrettens kendelse er derudover i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Det følger af retspraksis, at varetægtsfængsling kan ske, selv om frihedsberøvelsen vil overstige den forventede straf, idet der dog skal foretages en proportionalitetsvurdering, så det sikres, at frihedsberøvelsen ikke udstrækkes længere end nødvendigt. Ved proportionalitetsvurderingen skal der foretages en konkret vurdering af sagens omstændigheder, herunder om der er reel udsigt til udsendelse, men udsendelsesmuligheder er alene en del af proportionalitetsvurderingen. Da varetægtsfængslingen på tidspunktet for landsrettens kendelse ikke oversteg fire måneder, var kendelsen allerede af den grund ikke i strid med proportionalitetsprincippet. Der burde heller ikke allerede på dette tidspunkt være foretaget en undersøgelse af udsendelsesmulighederne.

Da **Kærende** ved landsrettens kendelse af 21. januar 2022 blev fængslet under anken, blev afgørelsen truffet i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 4 (tidligere stk. 3). Bestemmelsen indeholder ikke en henvisning til lovens § 764, stk. 2, og det følger dermed heraf, at **Kærende** ikke skulle fremstilles ved landsrettens afgørelse af spørgsmålet om fortsat varetægtsfængsling under anken. Det samme var tilfældet ved landsrettens afgørelse af 18. februar 2022, der i overensstemmelse med fængslingsbegæringen må anses for truffet i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 1, omend der nok burde have været henvist til § 769, stk. 4, evt. jf. § 769, stk. 1.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om betingelserne for varetægtsfængsling af *Kærende* i medfør af hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, var opfyldt den 18. februar 2022, hvor landsretten afsagde kendelse om fortsat varetægtsfængsling. Der er endvidere spørgsmål om, hvorvidt *Kærende* skulle have haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde, inden landsretten traf afgørelse om fortsat varetægtsfængsling, og om landsretten skulle have fastsat en frist for varetægtsfængslingen.

Fortsat varetægtsfængsling

Efter hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil den pågældende kan udsendes som følge af en eventuel beslutning om udvisning, og når udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning ved dom.

Kærende, der er libysk statsborger, kom til Danmark i 2014. Han er flere gange straffet og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år, senest ved Københavns Byrets dom af 29. november 2021, hvor han blev idømt fængsel i 4 måneder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Han ankede dommen, men frafaldt anken den 3. februar 2022. De danske myndigheder har tidligere forsøgt at udsende ham til Libyen, senest i 2019-2020, men måtte opgive dette på grund af bl.a. forholdene i Libyen på daværende tidspunkt og covid-19situationen. Da landsretten traf afgørelse den 18. februar 2022, havde han været varetægtsfængslet siden den 28. oktober 2021, oprindeligt i henhold til retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og 2, og fra den 21. januar 2022 i henhold til hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1.

Højesteret tiltræder af de grunde, som landsretten har anført, at betingelserne i hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, for fortsat varetægtsfængsling af *Kærende* var opfyldt den 18. februar 2022. Højesteret bemærker, at det forhold, at der ikke allerede på dette tidspunkt var fremlagt oplysninger om, hvorvidt forholdene havde ændret sig, således at *Kærende* kunne forventes udsendt inden for rimelig tid, ikke under de foreliggende omstændigheder kan føre til, at *Kærende* ikke kunne varetægtsfængsles i medfør af hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, den 18. februar 2022.

Høring og frist

Efter hjemrejselovens § 14, stk. 3, 1. pkt., finder retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, i øvrigt anvendelse. Der fastsættes ifølge 2. pkt. dog altid en frist for varetægtsfængslingens længde, når denne alene er iværksat med henblik på udsendelse som følge af beslutning ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes ifølge 3. pkt. af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

Landsretten havde den 21. januar 2022 afsagt kendelse om, at *Kærende* skulle være varetægtsfængslet under anken, indtil der var afsagt dom, under henvisning til hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, og retsplejelo-

vens § 767, stk. 2. Som nævnt frafaldt *Kærende* sin anke den 3. februar 2022, hvorefter anklagemyndigheden frafaldt sin kontraanke og begærede ham fortsat varetægtsfængslet. Højesteret finder, at landsretten havde kompetence til at træffe afgørelse om fortsat varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 4, og kendelsen af 18. februar 2022 må anses for afsagt i medfør af denne bestemmelse.

Da § 769, stk. 4, ikke henviser til § 764, stk. 2, og § 767, stk. 1, 5. og 6. pkt., har en udlænding ikke krav på at være til stede, når der i forbindelse med anke af en straffedom skal træffes afgørelse om varetægtsfængsling efter hjemrejselovens § 14, jf. tillige Højesterets kendelse af 23. juli 2013 (UfR 2013.2973). Landsretten kunne derfor træffe afgørelsen om fortsat varetægtsfængsling på skriftligt grundlag på baggrund af de afgivne indlæg fra parterne.

Da landsretten den 18. februar 2022 traf afgørelsen om, at *Kærende* fortsat skulle være varetægtsfængslet på grundlag af bestemmelsen i hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1, var byrettens dom endelig. Højesteret finder, at der skulle have været fastsat en frist for varetægtsfængslingen, jf. hjemrejselovens § 14, stk. 3, 2. pkt. Højesteret bemærker, at landsrettens kendelse, hvorefter *Kærende* skulle varetægtsfængsles, indtil fuldbyrdelse kunne iværksættes, må forstås således, at fængslingen skete med henblik på fuldbyrdelse af dommens bestemmelse om udvisning.

Højesteret finder endvidere, at bestemmelsen i hjemrejselovens § 14, stk. 3, 3. pkt., om, at fristen for varetægtsfængsling skal fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, må forstås således, at fristen i en situation som den foreliggende skal fastsættes af landsretten.

Københavns Byret har den 25. februar 2022 taget stilling til varetægtsfængslingen og fastsat en frist. Højesteret finder derfor, at den manglende fastsættelse af en frist i landsrettens kendelse ikke kan føre til, at kendelsen skal tilsidesættes.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens kendelse om varetægtsfængsling med den bemærkning, at landsretten burde have fastsat en frist for varigheden af fængslingen.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse om fortsat varetægtsfængsling stadfæstes.